

Árkossy István: *Vizek özöne* (esszé) **2**.
 Márton Evelin: *Levél a Lézenső Ritterhez* (vezércikk) **3**.
Amikor valaki mesélésbe fog, az identitása háttérbe szorul – Szabó Ivett interjúja Borcsa Imolával **4**.
 Borcsa Imola: *Három az egyben* (próza) **6**.
 Székelyhidi Zsolt: *Olajhit; Dió* (versek) **7**.
 Magyary Ágnes: *Kémfőnök* (próza) **8**.
 Balaton László: *Tea és konyak* (próza) **9**.
 Tar Károly: *Bolyongás a világhálón; Zsoltár; A jelenések vége; Hol vagy?; Tudatlanul; Tükörben; Világ* (versek) **10**.
 Karácsonyi Zsolt: *Közel állt hozzánk. Tar Károly emlékére* (memorialisztika) **11**.
 Horst Samson: *Asszonyom; Meghiúsult repülés; Galamb; Berendezkedés az időben* (versek Benő Eszter fordításában) **12**.

Lézenső Ritter

Nagy Zalán: *A Mindenkori Lézenső Ritter Levele Hajdani és Majdani Kortársaihoz* (próza) **13**.
 Lázár Kinga: *Téged pedig Mózesnek kiáltottalak ki, és nem dicséretnek szántam* (vers) **14**.
 Hermán Dániel: *A Kárpát-medencei magyarság jeles címereiről* (próza) **15**.
 Demeter Arnold: *mese helyett* (vers) **16**.
 Ferencz-Nagy Zoltán: *Ez a felhőkarcoló sosem állt még ködben* (próza) **16**.
 Szélyes-Pál Dániel: *Alkalmi vers egy előrevetített lovagegyütteshez; Egy sárga, két sárga, mind ugyanaz* (versek) **18**.
 Mária Gómez Lara: *Könyvtári kutakodás* (vers Zahorecz Eszter fordításában) **19**.

Marton Réka Zsófia: *Mindenszentek után...; Birtokháborítók* (versek) **20**.
 Balázs Imre József: *Felülnézet, szemtanú; Madarak hangjában; Repülésmélt* (versek) **20**.
 Tamás Kincsó: *Vasárnap* (próza) **21**.

Kinematográf

Zahorecz Eszter: *Kalandozás Jókai terepasztalán* (Maksay Ágnes: *Jókai Erdélyben*) **22**.

Theátrum

Fehér Imola: *Siratóénekek a dobozban* (Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház. Örkény István: *Tóték*) **23**.

Kritika

Tankó Andrea: *„nem húz vissza semmi”* (Borcsa Imola: *Majd megérted*) **24**.

Fülszöveg

Balázs Hanna Imola: *„Azt mondta, »rólam nem fogsz könyvet írni«.”* (Annie Ernaux: *Egyszerű szenvedély, A fiú*) **26**.
 Balázs Hanna Imola: *„Apám egy júniusi vasárnap kora délutánján meg akarta ölni anyámat.”* (Annie Ernaux: *A szegény*) **26**.

Képregény

Csillag István – Vincze Ferenc: *Könyvbiznisz* **26**.

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Holt vidékek hangjai* **27**.

Artefaktum

Dimény-Varga Fanni: *kísér(l)et* **28**.

ÁRKOSSY ISTVÁN

Vizek özöne

Amikor a vizek özöne megbánta világrengető következményekkel járó tettét, és jobb belátásra térvén ismét egykori medrébe terelte vissza önmagát, az okosodó emberiség ezt átélve mégsem legből-csebb döntését hozta meg ismétlődő botlásai és ballépései közepette. Ám döntését mégis meghozta. Pedig Isten felemelt intő karja a tragikus vész elmúltával meggyőzően jelezte Noé és az ő fiai számára: „szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek be a földet”. Viszont a humán lelkek ahelyett, hogy a planéta szépségeitől elkápráztatva a pompás tájakat égi sugallatra valóban birtokba vették volna, Nimród diktátumának istenellenes parancsára inkább egymás vállára kapaszkodva unióba tömörültek, s attól fogva rendkívüli tettek végrehajtására saját eszességüket már többre tartották a Fennvaló táltumánál. Ekkor pattant ki egy soha nem volt gigászi építmény látomásának ötletszíkrajja, ami viszont nem a Mindenható dicsőségét kürtölte volna világgá, hanem inkább hiú emléket akart állítani az emberi leleményesség sziporkáinak, a demokratikus önrendelkezés gyönyörében és saját nagyképűségében lubickoló babiloni teremtmények ábrázataival. Az elképzelést hamarosan lázas cselekvés követte. És megszületett Babel tornya. Csúcsa a mennyország küszöbét horzsolta, s a szellem sarából dagasztott, lassú tűzön égetett, majd földszurokkal rögzített téglái, úgy tűnt, ellenállnak az elemek fékezhetetlen rombolásainak. Az Időnek. Mindenesetre így gondolták. Akkor. Mózes első könyve szerint.

Ámde: „*Homo proponit, sed Deus disponit*”, azaz: ember tervez, Isten végez, hangzott a latinok időtálló fogalmazásában, ami tartalmi víziójával a Biblia ószövetségi textusaiban is fellelhető. Persze egy világméretű bukás esetén már az félsikerként értékelhető, hogy Ádám és Éva bűnbeesése óta legalább valamit a jóvátétel szándékával meg lehetett valósítani. De a kormos századokban nem minden koponyát koronáztak a diadal fényesen csillogó babérjaival, hiszen az eredménytelenség is testrésze az élet-építmény szimmetrikusan kibomló szekvenciáinak, még ha meg is reped, még ha szilánkokra török is az érzékeny-vérzékeny ego. Egy mennyekig nyújtózkodó irratlan torony világrahozatala viszont beláthatatlan agypróba lehet. Az embernek. Ehhez pedig bármiféle tevékenység közepette a közös nyelven történő eszmecsere kulcsfontosságú követelmény, hogy a magasztos célt még az események viharában is homály nélkül lehessen nemcsak sejteni, de látni is.

Azonban a megsértett Mindenható haragjaként az emberi szófogadatlanságból eredő égi retorzió nem váratott soká magára, a toronyépítők eszement tetteikért keményen megbűnhődtek: nyelvüket, beszédjüket, elméjüket, szándékukat és céljaikat az Úr istenesen összezavarta, olyannyira, hogy attól a napállástól fogva többé már nem értették sem egymás szavát, sem egymás gondolatát. Ezzel aztán a bábéli zűrzavar, a kaosz, a fejnélküliség, mint a badar félrebeszélés burjánzó fekélye, a harmonikus együttlítás esélyét csíráiban semmisítette meg. A halandzsa virágzott, aranykorát élte. S ha valami egyszer megtörténhet, az kétszer is megtörténhet, sőt, harmadjára is. De akkorra már az összefüggéstelen zsinobgás egy fonografikus kardiogram ábráinak hullámzó kakofóniájává módosult, egy többdimenziós bizonytalan képződménnyé, amelynek addig még nem volt előképe. Az indulatok feszülésével berobbannó extraméretezett építőtevékenység a semmivé foszló és megvonási tünetekkel lihegő nyugalom zsarnokává avanzsált, a pattanásig spannolt szálidegek relaxáció után vágákozó ellenpontjaként.

És ez lett a nyelvi labirintusok szomorújátékának összeférhetlenségig felsrófolt dramaturgiája. Amikor a homo stupidus teremtményei még abban sem értettek egyet, hogy valójában miben nem értenek egyet. Pedig a hangzavar közepette úgy vélték, ők igenis célravezetően érvelnek, tárgyalnak, tanácskoznak, egyezkednek, alkudoznak, a bölcs megoldások útján járnak, s így végre-valahára csak elkészül az a torony, s attól fogva minden igazságos békévé alakul. De pusztán önmagukat áltatták, ábrándjaikat kergették újra meg újra. Talán nem voltak képesek érzékelni a feszülő ellentmondások nyomását, amelynek mélyén lappangva, a meg nem értés és az álságosság szellemeinek vigyora triumfált.

Új világéra köszöntött be. Az intellektus kopásával az alany, az állítmány eszmei matériája szertefoszlott, tünetező jelentést kapott, majd a többemeletnyi torony vertikálisa – mint fénypászma az éteri sötétség elemeinek gravitációs szorításában – elhajlani látszott. Úgy tűnt, hogy bárminemű tetterő és stratégiai akarás vágya átgondolt